

## DE VADER

al moge 't soms lijken en denk ik 't soms zelf, om te klagen over mijn teleurstelling. Ik schrijf geen autobiographie. Ik ben aan 't werk getogen om over mijn arme dochter te schrijven, en kon ik het, om te zingen in elegische verzen.

Het is waar dat ik mezelf in mijn dochter herkend heb, en me ten tweede male in haar heb zien mislukken. Maar dit egoïsme is niet de band tusschen haar en mij. Ze is mijn dochter, uit mij voortgekomen, en een nieuw kind, een nieuwe mensch. Ik houd niet van mezelf, maar van haar. Ik ben haar getuige geweest. Haar getuige die haar liefhad zonder te kunnen helpen en ik wil getuigenis voor haar afleggen; ik wil van een stil en onbekend mensch schrijven, voor wie ik niets heb kunnen doen.

Haar kinder- en schooljaren zijn kalm en goed verlopen. Ze groeide op, een tenger meisje van gemiddeld groote gestalte. Ik en niemand twijfelden aan haar. Ze ontwikkelde zich als in uniform. Aan de wetenschap gewijd en... aan de zielsrust. Kan een vader het beter wenschen? Mijn kind zal wat harmonie vinden in het leven. Ze had lieve grijs-groene oogen. Ik vond ze er niet leelijker om dat er een bril voor stond. Er is zoo iets moois in een soort van misdeeld zijn. De rekening klopt. Met haar zwakke oogen, haar magere wangetjes, haar schrale lichaam, haar wat gebogen houding, haar kuische, platliggende haar was haar aanleg, haar verstand, haar belangstelling in de leerstof betaald! En eigenlijk is er dan geen leelijkheid meer. Mijn volgzzaam, leergierig dochttertje dat zonder woorden vroeg, was mooi. Ze groeide op. Ze werd gymnasiaste. Ze was niet een meisje tot wie velen zich aangetrokken voelden, maar ook niet een kind dat heelemaal alleen stond. Enkele vrienden en vriendinnetjes heeft ze altijd gehad. Oudere menschen, haar leeraren hielden veel van haar. Ieder jong mensch heeft door z'n jeugd of door z'n gaven voor oude menschen iets arrogants: een jonge krijgsman of een jonge coquette. Eva had dat arrogantie niet. Misschien had ze ook geen jeugd. De rector, haar leeraren zeiden me dat 't zonde zou zijn als ze niet studeerde. Wel werd ik langzamerhand een oude diamantbewerker en het vak was er niet beter op geworden. Dat mocht niet meetellen. Zou ik zooiets natuurlijks als Eva's studiezin geweld aandoen! Bovendien was m'n jongen niet naar een Hoogere Burgerschool gegaan, hij kon niet leeren en kwam in een groote zaak. Wat was er heerlijker voor mij dan Eva op te kweeken. Ik heb haar nooit als een bloem gezien. Ik zag haar als een stille, zachtgroene plant. Jij, oude kerel, wat ben je anders dan een grond, die maar zooveel mogelijk water en voedsel moet verzamelen om haar te laten groeien. Ze was een stil meisje, een kind zonder eischen en zonder opstandigheid. Als een scheepje dreef ze kalm en zonder hartstocht op het meer van de